

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Odborový svaz Taxi Praha**, se sídlem Frostova 346, Petrovice, Praha 10, IČ 265 73 636, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, sp.zn. MF-51446/2014/16-2/1885, č.j. MF-51446/2014/16-2/1885,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravních agend (dále také jen „magistrát“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 28. 5. 2014, č. j. MHMP 719099/2014, sp. zn. S-MHMP1198349/2013 ODA-TAX ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, č. j. MHMP 829413/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla uložena žalobci pokuta ve výši 70.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč za porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“).

Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014 mu uložil magistrát pokutu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách z důvodu, že dne 9. 10. 2013 jako řidič nedodržel při prodeji maximálně úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ X na trase nám. Republiky (u ulice V celnici), Praha

1 – ulice Lublaňská, Praha 2 (vzdálenost 3,1 km) částku 400,- Kč, ačkoli podle § 5 odst. 1 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl.m.Prahy byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 130,- Kč (s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 min. 6,- Kč).

Na základě odvolání žalobce ministerstvo rozhodnutí zrušilo a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. MHMP 719099/2014, sp. zn. S-MHMP1198349/2013 ODA-TAX ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, č. j. MHMP 829413/2014 uložil prvostupňový orgán žalobci znovu pokutu ve výši 70.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč za porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách za to, že žalobce jakožto dopravce prostřednictvím svého řidiče R. M. dne 9. 10. 2013 nedodržel při prodeji maximálně úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ X na trase nám. Republiky (u ulice V celnici), Praha 1 – ulice Lublaňská, Praha 2 (vzdálenost 3,1 km) částku 400,- Kč, ačkoli podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 130,- Kč s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 min. 6,-Kč.

I proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, žalovaný v daném případě napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, nepřiměřeně přísné a vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, čímž ho zkrátil na jeho právech a porušil právo na spravedlivý proces.

Své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by řidič po cestujících (zaměstnancích magistrátu) požadoval částku právě ve výši 400,- Kč. Řidič pan M. měl po celou dobu jízdy zapnutý taxametr a následně vytiskl záznam o přepravě č. 29 znějící na částku 43,- Kč, kterou po cestujících požadoval. Žalobce tvrdí, že je nemožné, aby cestující viděli na taxamtru zobrazenou jinou částku.

Žalobce nesouhlasí s hodnocením magistrátu, který v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 shledal irelevantní námitku, že řidič požadoval částku 400,- Kč, jelikož neovládá žádný cizí jazyk, přitom odkázal na svědecké výpovědi, z nichž vyplynulo, že na taxamtru byla na konci jízdy zobrazena částka ve výši 400,- Kč, kterou řidič po cestujících požadoval a která mu byla i zaplacená. Žalobce namítá, že řidič cizím jazykem nehovoří, a nemohl si proto říci o tuto částku, svědci nebyli dotázáni, v jakém jazyce po nich řidič částku 400,- Kč požadoval a navíc se správní orgány vůbec nevypořádaly s existencí dokladu o zaplacení. Podle žalobce jde o významný a objektivní podklad pro rozhodnutí. Správní orgány nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých zaměstnanců. Dle žalobce je tvrzení o zobrazení částky 400,- Kč na taxamtru v rozporu se skutečností, protože jinak by nemohlo dojít k vytištění záznamu o přepravě.

Žalobce upozorňuje, že veškeré podklady správních orgánů vychází jen z tvrzení cestujících a poukazuje i na tvrzení svědkyně V., která si údajně měla pamatovat SPZ vozidla

žalobce a zapsat si ji do diáře. Ve správním spise však žádný takový záznam není. Svědci v rámci svých výpovědí neuvádějí žádné podrobnější informace, aby mohla být posouzena jejich věrohodnost.

Správní orgány také nedostatečně posoudily, proč svědci měli předstírat osoby nehovořící českým jazykem a z čeho bylo dovozeno, že si řidič a cestující vzájemně rozuměli.

Žalobce je přesvědčen, že při kontrolní jízdě by měli cestující (zaměstnanci magistrátu) používat úřední jazyk, tedy češtinu, a neměli by jízdu vykonávat jako skrytí agenti. Ve spise není ani doloženo, jakým způsobem došlo k vyúčtování částky 400,- Kč správnímu orgánu, což má rovněž vliv na posouzení věrohodnosti svědků. Žalobce dále upozorňuje, že z důvodu řádného zjištění skutkového stavu měl být proveden výslech řidiče pana M. a to i bez návrhu žalobce, k čemuž však nedošlo. Dle žalobce ve správním řízení tak nebylo prokázáno bez důvodných pochybností, že by řidič částku 400,- Kč skutečně požadoval a že by tak činil vědomě.

Ve druhém žalobním bodu vytýká žalobce správnímu orgánu, že se nezabýval ani námitkami, které spočívají ve skutečnosti, že žalobce jakožto právnická osoba učinil vše, aby případnému porušení povinnosti zabránil, jelikož žalobce nemá vliv na jednání řidiče při samotném poskytování přepravy. Žalobce již ve správním řízení poukazoval na skutečnost, že řidič splňuje veškeré zákonné požadavky pro práci řidiče taxislužby, je osobou bezúhonnou a spolehlivou, složil zkoušku z místopisu a právních předpisů týkajících se výkonu taxislužby, vozidlo bylo řádně vybaveno a označeno jako vozidlo taxi. V řízení nebyla prokázána odpovědnost žalobce a ve smyslu ust. § 17 odst. 1 zákona o cenách by mělo být konstatováno, že žalobce za správní delikt neodpovídá.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že prvostupňový správní orgán svévolně a bez odůvodnění měnil výrok svých rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014 konstatuje magistrát porušení § 5 odst. 1 zákona o cenách, zatímco v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 konstatuje porušení § 5 odst. 2 zákona o cenách. Podle žalobce oba výroky nesplňují podmínky § 68 správního řádu. Především potvrzený výrok neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, o tom, zda jsou zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, existenci dokladu o zaplacení. Tedy skutek není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty 70.000,- Kč. Sankce je podle žalobce nepřiměřeně a neodůvodněně přísná.

Odůvodnění výše sankce tím, že údajný majetkový prospěch žalobce činil 270,- Kč a že magistrát využil zákonného rozpětí do 1 000 000,- Kč, shledává žalobce nedostatečným. Dle žalobce výše pokuty byla odůvodněna pouze obecným konstatováním, navrhovaným splátkovým kalendářem a odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, to však odporuje principu individualizace sankce a řádného odůvodnění výroku rozhodnutí. Žalobce upozorňuje, že v jeho případě jsou řešeny dva správní delikty (včetně předmětného správního řízení) na základě oznámení zaměstnanců magistrátu, tedy nikoli z podnětu českých či zahraničních cestujících.

Správní orgány se nezabývaly hospodářskými výsledky ani majetkovými poměry žalobce, nebyly splněny ani podmínky pro výjimečný postup, kterým by mohl být prolomen zákaz ukládání likvidačních pokut. V době rozhodování správních orgánů od 1.6.2013 zaměstnává žalobce 14 řidičů taxislužby na trvalý pracovní poměr a 4 brigádníky, kteří jsou buď invalidé, nebo důchodci. Podle žalobce jde o podstatnou informaci, která měla být vzata v úvahu. Žalobce odkazuje na své daňové přiznání, z něhož plyne nulový základ daně i nulová daň.

Závěrem žalobce navrhuje upuštění od sankce či snížení pokuty. Pokuta podle něj představuje likvidační zásah do majetkových poměrů žalobce.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující.

Žalovaný nesouhlasí s názorem, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal rozhodnutí. Žalobce se postupně vyjádřil ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán reagoval na všechny námitky žalobce v celém správním řízení.

Podle žalovaného je stvrzenka znějící na částku 43,- Kč pouze důkazem, že byla pro danou jízdu s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, mohou poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecké výpovědi, které jednoznačně prokazují, že řidič požadoval částku 400,- Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, na jakou částku řidič předložil stvrzenku, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zapláceno, což je svědecky doloženo.

K námitce týkající se skutečnosti, že zaměstnanci magistrátu předstírali neznalost českého jazyka, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, podle něhož lze efektivní kontrolu provést za pomoci cizinců či osob vydávajících se za cizince. Nadto se nejednalo o úkon ve správním řízení ani o úkon ve smyslu čtvrté části správního řádu, a proto se v tomto případě neuplatní § 16 správního řádu. Figuranti (zaměstnanci magistrátu) vystupovali v roli běžných cestujících. Žalovaný znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, z něhož, že *„rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu.“*

K námitce, že si řidič nemohl o částku 400,- Kč říci, neboť cizí jazyk neovládá, žalovaný opakuje, že pro posouzení věci není rozhodné, zda si řidič o částku 400,- Kč řekl ústně či ukázal na displej taxamtru. Není ani relevantní, že do taxamtru nebylo zasahováno a kolik taxametr ukazoval. Rozhodné je, kolik si řidič účtoval a kolik po cestujících požadoval. Tato skutečnost byla prokázána svědeckými výpověďmi cestujících.

Žalovaný dále odmítá tvrzení žalobce, že svědci v rámci svých výpovědí neuvádějí podrobnější informace vztahující se k osobě řidiče, vozidla a další skutečnosti pro posouzení

věrohodnosti jejich výpovědí. Při podání svědeckých výpovědí byla totiž konkrétní jízda identifikována popisem trasy, vozidla a uvedením času jízdy.

Podle žalovaného je nerozhodné, v jakém poměru byli figuranti k magistrátu. Figuranti byli při jízdě v roli cestujících, a proto bylo povinností řidiče dodržet cenové předpisy a požadovat částku, která je s předpisy v souladu. Nedůvodná je také námitka, že nebylo prokázáno vyúčtování peněz cestujících obdržených od magistrátu, neboť tato skutečnost není předmětem správního řízení.

K námitce, že nebyl proveden výslech řidiče, žalovaný uvádí, že žalobce měl po celou dobu řízení možnost navrhnout doplnění podkladů, což však neučinil. Řidič se k případu dostatečně vyjádřil v rámci protokolu č. C/20131009/1/Ne ze dne 9. 10. 2013.

K otázce odpovědnosti žalobce žalovaný uvádí, že není povinností správního orgánu zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, k její odpovědnosti postačí prokázání porušení cenového předpisu. Na podporu uvedeného odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2008, sp.zn. 9 As 36/2007. Žádné liberační důvody ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách v daném případě prokázány nejsou.

Pokud jde o namítanou změnu výroků prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný uvádí, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014 bylo na základě odvolání zrušeno správním orgánem druhého stupně a následně bylo v plném rozsahu nahrazeno rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014. Text rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014 je tedy irelevantní. Žaloba, která směřuje výhradně proti rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014, neuvádí, v čem spatřuje žalobce pochybení v souvislosti s uvedením § 5 odst. 2 zákona o cenách jako ustanovení, jenž bylo jednáním dopravce porušeno. Ve výroku rozhodnutí obou správních orgánů je skutek, který je žalobci dáván za vinu, popsán přesně a nejde zaměnit za jiný skutek.

Ke vztahu k odůvodnění výše pokuty žalovaný uvádí, že výše pokuty je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna v prvostupňovém rozhodnutí na str. 4. Přiměřenost výše pokuty je podrobně odůvodněna s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 25/2011-69 a č. j. 6 As 64/2013-66. Žalovaný potvrdil, že výše pokuty i její odůvodnění jsou v souladu s platnými právními předpisy. Zákon umožňuje uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč, v daném případě se správní orgán pohyboval při dolní hranici sazby. Žalovaný odkazuje dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 8/2013-31, podle něhož osobní a majetková situace pachatele souží jako korektiv v situaci, kdy hrozí vysoká pokuta, která může mít nepřipustný likvidační důsledek. Žalobce si však v průběhu správního řízení nestěžoval na svou majetkovou situaci a ani své majetkové poměry ve správním řízení nedoložil. Tato námitka nebyla obsažena ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Porušení cenových předpisů je zaznamenáno v kontrolním protokolu, v oznámeních o poskytnuté přepravě a je prokázáno svědeckými výpověďmi. Podle žalovaného je porušení cenových předpisů spolehlivě prokázáno a správní rozhodnutí jsou řádně odůvodněna v souladu se správním řádem. Z procesního hlediska nebyl žalobce zkrácen na svých právech ani jinak procesně poškozen. Byla mu poskytnuta možnost zúčastnit se provedených výslechů a průběžně se vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené důvody žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud nařídil jednání, které se ve věci konalo dne 15. června 2016. Zástupce žalobce se k jednání nedostavil, zaslal však soudu omluvu s tím, že s vědomím žalobce se k jednání nedostaví, žalobce na podané žalobě trvá. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve soud uvádí, že obecně pojatou námitku spočívající v tvrzení, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, čímž ho zkrátil na jeho právech a porušil právo na spravedlivý proces, neshledal důvodnou, neboť dospěl k dílčímu závěru, že žalovaný adekvátně reagoval na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí na jednotlivé námitky vznesené žalobcem v jeho odvolání.

K jednotlivým konkrétním námitkám soud uvádí:

K námitkám obsaženým v *prvním žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že nebyl dostatečně prokázán skutkový stav, konkrétně, že nebylo prokázáno, že by řidič po cestujících požadoval částku ve výši 400,- Kč, neboť byl předložen záznam o přepravě č. 29 znějící na částku 43,- Kč, kterou řidič po cestujících požadoval, soud ze správního spisu zjistil, že:

- Dne 9. 10. 2013 byla uskutečněna pracovníky magistrátu kontrolní jízda s taxivozem žalobce s nástupním místem nám. Republiky – V celnici s cílem jízdy ul. Lublaňská. Trasa jízdy vedla z nám. Republiky ulicí Havlíčkova, Hybernská, Wilsonova, Sokolská, Rumunská až do ul. Lublaňská. Celková ujetá vzdálenost činila 3,1 km, celková doba jízdy trvala 13 minut. Celková cena jízdného na území hl. m. Prahy činí maximálně 130,- Kč. Za poskytnutou přepravu kontrolovaný subjekt požadoval po zákaznících 400,- Kč, zákazníci zaplatili 400,- Kč. Jízdné dle taxamtru 400,- Kč. Řidič po ukončení jízdy při následné kontrole předložil dodatečně vytištěný záznam o přepravě č. 29 na částku 43,- Kč. Kontrolovaný subjekt do protokolu uvedl, že cestujícím účtoval 43,- Kč dle zobrazení taxamtru, o čem svědčí záznam o přepravě (protokol ze dne 9.10 2013, č. C/20131009/1/Ne). Přílohou protokolu ze dne 9.10 2013, č. 20131009 je barevná fotodokumentace, jejíž součástí je i fotokopie stvrzenky č. 29, na níž je mj. uvedena SPZ vozidla X, řidič: R. M., dne 9. 10.2013 od 14:01 do 14:14, z (nečitelný text, pozn. soudu) do Lublaňská, jednorázová sazba 004,0 Kč, jízdné 43,- Kč.

- V „Oznámení o poskytnuté přepravě“ ze dne 9.10.2013 uvedli shodně kontrolní pracovníci O. Ž. a H. V. mj., že dne 9. 10. 2013 byla uskutečněna přeprava s nástupem v ul. V celnici do ul. Lublaňská, trasa vedla ulicí Havlíčkova, Hybernská, Wilsonova, Sokolská, Rumunská až do ul. Lublaňská (odtahové parkoviště), vozidlo mělo SPZ X, Škoda Octavia, žlutostříbrná. Jízdné zobrazeno na taxamtru ve výši 400,- Kč, řidič za jízdu požadoval 400,- Kč, zaplacené jízdné včetně spopitného 400,- Kč. Jízda probíhala tak, že oslovili taxikáře v ul. V celnici, sdělili mu cíl cesty, řidič s jízdou souhlasil, zaplatili 400,- Kč, jak řidič požadoval, na

taxamtru svítilo 400,- Kč, o stvrzenku nežádali, jízda proběhla v anglickém jazyce (Oznámení o poskytnuté přepravě“ ze dne 9.10.2013).

- Ve vyjádření k protokolu o cenové kontrole ze dne 9.10 2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že přepravované osoby nehovořili českým jazykem a řidič tento jazyk neovládal, mohl jen stěží požadovat cestujícími uváděných 400,- Kč. Na zobrazovači taxamtru a záznamu o přepravě byla uvedena částka 43,- Kč. Jedná se o rozpor v tvrzení cestujících a skutečností doloženou záznamem o přepravě. Jediné vysvětlení je, že řidič poskytl přepravu jiným osobám (vyjádření k protokolu o cenové kontrole ze dne 9.10 2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne).

- Dne 20. 11. 2013 vydal magistrát rozhodnutí č.j. MHMP 1430719/2013, kterým námitkám do protokolu ze dne 9.10 2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne nevyhověl. V odůvodnění správní orgán mj. uvedl, že kontrola byla provedena pracovníky magistrátu, kteří jsou proškoleni a celý průběh jízdy ihned po ukončení přepravy podrobně a jednotlivě popisují v „oznámení o poskytnuté přepravě“. Oba shodně ve svých „oznámeních o poskytnuté přepravě“ uvádějí, že po ukončení jízdy v cílovém místě byla na zobrazovači taxamtru viditelně zobrazena částka 400,- Kč a také za tuto přepravu zaplatili 400,- Kč (rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 20.11.2013, č.j. MHMP 1430719/2013).

- Dne 7. 2. 2014 bylo žalobci doručeno „Oznámení o nařízeném ústním jednání výsledkem svědků“, které se bude konat dne 19.2.2014 v 9,00 hod. v budově magistrátu v Praze 1, Jungmannova 35/29, v kanceláři č. 156, jehož převzetí osobně potvrdil podpisem Pavel J.

- Dne 19.2.2014 se konal výslech svědka Ing. H. V., která mj. k dotazu, zda si vzpomene na průběh jízdy ze dne 9.10.2013 uvedla, že jeli z ulice V celnici do Lublaňské ulice k odtahovému parkovišti, trasa vedla přes Havlíčkovu ulici, Hybernskou, Wilsonovou, Sokolskou, Rumunskou do Lublaňské. Řidič se v Lublaňské ulici ujišťoval o přesném cíli cesty, protože jsme mluvili anglicky a v prvním kontaktu nepochopil, že chceme až k odtahovému parkovišti. Řidič nakonec cíl cesty pochopil. Byla to žluto-stříbrná Škoda Octavia a SPZ si po jízdě poznamenala do diáře, bylo to X. Vyjízděli po druhé hodině a na místo dorazili asi ve čtvrt na tři. Přesný čas uvedla do oznámení o poskytnuté jízdě, které sepsala ihned po jízdě. K dotazu, zda byl při přepravě zapnut taxametr, svědkyně uvedla, že ano, zapnutý byl, po nástupu do vozidla tam byla nula a v průběhu cesty jízdné nabíhalo. Po dojezdu na něm byla částka 400,- Kč, tuto částku řidič požadoval a také mu ji zaplatili. O vydání dokladu o zaplacení jízdného řidiče nepožádali. Výslech svědka se konal bez přítomnosti účastníka řízení, který se nedostavil (protokol o výslechu svědka ze dne 19.2.2013, sp.zn. S-MHMP 1198349/2013 ODA-TAX).

- Dne 19.2.2014 se konal výslech svědka O. Ž., který mj. k dotazu, zda si vzpomene na průběh jízdy ze dne 9.10.2013 uvedl, že jeli z ulice V celnici do Lublaňské ulice k odtahovému parkovišti. Trasa jízdy vedla Hybernskou, Wilsonovou, Sokolskou a Rumunskou do Lublaňské. K dotazu, zda si vzpomene na typ, barvu, popř. SPZ vozidla, které je přepravovalo, svědek uvedl, že to byla Škoda Octavia, barva byla stříbrná a žlutá. Byla to pražská značka, SPZ si již nepamatuje, resp. značku má poznamenánu v telefonu a uvedl ji i do oznámení, které sepsal bezprostředně po ukončení přepravy. Rozhovor probíhal v anglickém jazyce. Jízda byla odpoledne kolem 14 hodiny, přesný čas uvedl do oznámení. K dotazu, zda byl zapnut při přepravě taxametr, svědek uvedl, že ano, zapnutý byl a po příjezdu do Lublaňské ulice na něm byla zobrazena částka 400,- Kč. K dotazu jakou částku po nich řidič požadoval, svědek uvedl, že to bylo 400,- Kč, kterou řidiči zaplatili. K dotazu, zda

požádali o vydání dokladu o zaplacení jízdného, uvedl svědek, že nežádali. Výslech svědka se konal bez přítomnosti účastníka řízení, který se nedostavil (protokol o výslechu svědka ze dne 19.2.2013, sp.zn. S-MHMP 1198349/2013 ODA-TAX).

Při posouzení skutečností vyplývajících ze správního spisu byl soud veden úvahou, že skutečnosti, které oba svědci shodně ve správním řízení popsali, jsou v souladu se skutečnostmi uvedenými jak v protokole ze dne 9. 10. 2013, tak i v Oznámení o poskytnuté přepravě z téhož dne. Soud shledal doplnění důkazního řízení o výsledky svědků, kteří byly bezprostředně přítomni kontrolní jízdě dne 9. 10. 2013 po vznesení námitek žalobce do kontrolního protokolu zcela adekvátními a zcela postačujícími pro skutkový závěr o skutečnostech podmiňujících uložení předmětné pokuty. Oba dva svědci (cestující na dotčené trase) uvedli do protokolu, že po nich řidič požadoval částku 400,- Kč. Ze správního spisu vyplývá, že komunikace ve vozidle probíhala v angličtině, není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že svědci nebyli na jazyk ve správním řízení dotázáni. Skutečnost, že žalobce mohl být přítomen provedeným výsledkům svědků, avšak se k výsledkům bez řádné omluvy nedostavil (byť byl o výslechu svědků včas vyrozuměn), ve svém důsledku znamená toliko, že se sám připravil o možnost klást svědkům otázky či v reakci na jejich odpovědi navrhnout doplnění důkazního řízení.

Výpovědi obou svědků má soud za věrohodné, neboť jejich výpověď ohledně průběhu jízdy vozidlem i chování osob v něm popsaly oba shodně de facto bez rozporu s žalobcem, přičemž rozdíl od tvrzení žalobce se týká právě toliko údaje o ceně požadované žalobcem, resp. řidičem panem M. za uskutečněnou jízdu.

Soud obraně žalobce, která je postavena toliko na jeho tvrzení a dokladu č. 29 představující stvrzenku z taxamtru, nepřisvědčil, neboť je v rozporu se všemi ostatními provedenými důkazy, zejména se skutečnostmi vyplývajících z protokolu ze dne 9.10.2013, č. C/20131009/1/Ne a „Oznámení o poskytnuté přepravě“, které odráží bezprostředně zaznamenané skutečnosti po provedené kontrolní jízdě a to za účasti jak řidiče předmětného vozu, tak kontrolních pracovníků, což je prokázáno podpisy těchto osob.

Je třeba konstatovat, že protokol o provedené kontrole obsahuje rozpor týkající se požadavku řidiče o výši ceny k zaplacení, na což ostatně účastník poukázal ve svém vyjádření k protokolu o cenové kontrole ze dne 9.10.2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne, v němž zpochybnil skutečnost, že řidič poskytl přepravu právě kontrolním pracovníkům a rozpor ve výši požadované ceny vysvětlil tím, že přeprava byla poskytnuta řidičem jiným osobám (vyjádření k protokolu o cenové kontrole ze dne 9.10.2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne). Správně proto přistoupil správní orgán k doplnění důkazního řízení o výsledky osob, jenž byly předmětné kontrolní jízdě přítomny.

K řidičem předloženému záznamu o přepravě znějící na částku 43,- Kč (tj. stvrzence č. 29), soud uvádí, že tento doklad je irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí zaznamenaných v protokolu jednoznačně vyplývá, že řidič požadoval za přepravu 400,- Kč. Lze důvodně předpokládat, že ačkoliv řidič vykonávající taxislužbu v Praze nemusí znát anglický jazyk, v rámci své profese je schopen v omezené míře vyjádřit srozumitelným způsobem požadavek na zaplacení požadované ceny, jinak by předmětnou službu ani nemohl řádně provozovat, resp. mohl, avšak by sám sebe limitoval v možnosti poskytnout předmětnou službu i cizincům, kteří jsou v Praze častými zákazníky. Navíc soud upozorňuje, že cestující doklad nepožadovali a řidič ho sám o sobě cestujícím nepředal. Ze spisu vyplývá, že jej nechal vytisknout až následně, když byl zastaven kontrolní hlídkou. Pro posouzení předmětného deliktu je však rozhodující, jaké informace získali cestující bezprostředně po skončení jízdy, kdy měli zaplatit. Soud nemá pochybnosti, že cestující byli požádáni o částku

400,- Kč, kterou následně i zaplatili, a jelikož tato skutečnost jednoznačně plyne z protokolů obsažených ve správním spise, je třeba na doklad, který byl vytištěn řidičem až v momentě následné kontroly, pohlížet jako na důkazní prostředek nezpůsobilý prokázat tvrzení žalobce, že řidičem byla požadována za přepravu pouze částka ve výši 43,- Kč.

Soud k uvedenému dodává, že považuje za zcela nepravděpodobné, že by za 3,1 km dlouhou jízdu trvající 13 minut řidič požadoval pouze částku 43,- Kč, která byla vytištěná na záznamu o přepravě. Jak je patrné ze správního spisu, řidič taxi se řídil ceníkem, podle něhož měl za dotčenou přepravu (na trase ulice V celnici – ulice Lublaňská; vzdálenost 3,1 km) účtovat minimálně 126,80 Kč. Z ceníku, který měl řidič zpřístupněn na svém vozidle vyplývá, že za nástup je účtována částka 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání 6,- Kč za minutu. (viz fotodokumentace k protokolu ze dne 9.10.2013, č.j. C/ 20131009/1/Ne, str. č. 3).

Soud se neztotožnil ani s námitkou, že pokud by se na taxamtru skutečně objevila částka 400,- Kč, nemohl by být následně vytištěn záznam znějící na částku 43,- Kč. Podle soudu není úkolem správních orgánů zkoumat technické možnosti taxamtru v situaci, kdy částku 400,- Kč sdělenou řidičem taxi potvrdili shodně oba cestující.

Žalobce ve své obraně uvádí, že pouhá sdělení cestujících nemohou být průkazná. Soud s uvedeným nesouhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Af 104/2005-81, kde se uvádí, že nelze usuzovat na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci jen proto, „že *skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu.*“ Nejvyšší správní soud upozorňuje, že „*vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.*“ Z toho plyne, že výpověď svědků lze použít jako zásadní podklad pro hodnocení skutkového stavu.

Žalobce dále upozorňuje na možnou nevěrohodnost výpovědí svědků, která podle žalobce spočívá ve skutečnosti, že svědkyně Ing. V. si měla zapsat SPZ do diáře, o čemž však není ve správním spise záznam, a dále v tom, že svědci neuvádí žádné další podrobnější informace o přepravě, automobilu atd. K takto formulované námitce soud uvádí, že SPZ automobilu byla zapsána v protokolu, který svědkyně sepsala ihned po skončení jízdy. Informace, že si svědkyně SPZ zapsala i do diáře, se objevuje v protokolu z výsledku svědků. Sama o sobě je tato informace irelevantní, jelikož skutečná SPZ je zapsaná již v prvním protokolu sepsaném po skončení jízdy. Skutečnost, že záznam v diáři se neobjevuje ve správním spise, proto nemůže nikterak snížit věrohodnost svědkyně.

Stejně tak soud považuje za zcela nedůvodnou námitku, že svědci neuvedli další podrobnosti týkající se jízdy, řidiče či automobilu. V protokolech sepsaných těsně po skončení jízdy se jednoznačně uvádí, jakým automobilem svědci jeli, po jaké trase a s jakým řidičem. Tyto informace postačují pro závěr o jednoznačné identifikaci posuzované jízdy. Podle soudu není třeba pro věrohodnost výpovědí, aby svědci doplňovali další podrobnosti, jelikož tyto by byly pro posuzovaný případ již nadbytečné.

Stejně tak nemohl soud přisvědčit námitce žalobce, který tvrdí, že svědci jakožto zaměstnanci magistrátu měli používat češtinu jakožto úřední jazyk. Jak již bylo judikováno Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104-2005-81, správní orgán může efektivní kontrolu provádět prostřednictvím cizinců či osob, kteří se za

cizince vydávají. Navíc svědci vystupovali jako figuranti (cestující), nikoli jako úřední osoby, a proto na ně nelze klást povinnost užívat úřední jazyk.

Soud nesouhlasí ani s námitkou, že nebylo zjištěno, jakým způsobem byla 400,- Kč vyúčtována či vrácena správnímu orgánu. Svědci uvedli, že byli požádáni o zaplacení částky 400,- Kč, což učinili. Již z této skutečnosti vyplývá, že jakékoli další vyúčtování a porovnávání s požadovanou a zaplacenou částkou je proto irelevantní.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl ke skutkovému závěru, že dne 9. 10. 2013 pracovníci magistrátu uskutečnili kontrolní jízdu s taxivozem žalobce z ulice V celnici do ulice Lublaňská v Praze 2, přičemž za jízdu v délce 3,1 km řidič požadoval částku ve výši 400,- Kč a přijal částku 400,- Kč, aniž by o přijetí této částky vydal stvrzenku. Vzhledem k délce uskutečněné jízdy žalobcem, výše překročení maximální ceny za jízdu činila 270,- Kč, neboť cena vyúčtovaná v souladu s cenovými předpisy by činila 130,- Kč. Žalobce tedy navýšil cenu v daném případě o 270,- Kč.

Soud uzavírá, že žalobci se nepodařilo prokázat jeho tvrzení popírající skutkový děj popsany v napadeném rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn spolehlivě a že je doložen ve správním spise.

Námítky uvedené pod prvním žalobním bodem jsou proto nedůvodné.

V druhém žalobním bodu žalobce namítá, že jakožto právnická osoba nemůže být odpovědný za chování řidiče taxi jakožto fyzické osoby.

Ve vztahu k této námitce soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24.1.2008, č. j. 9 As 36/2007-59 uvádí: „*Odpovědnost právnických osob a fyzických osob při výkonu podnikání nebo v souvislosti s podnikáním za správní delikt ve veřejném právu má převážně objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného deliktu. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby (nebo fyzické osoby jako podnikatelského subjektu) tedy v naprosté většině případů není zavinění.*“

Ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách stanoví: „*Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*“ Odpovědnost podle tohoto ustanovení je objektivní a lze se jí zprostit pouze podle § 17 odst. 1 zákona o cenách: „*Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by v daném případě nastaly takové okolnosti, podle kterých by bylo třeba přistoupit k aplikaci § 17 odst. 1 zákona o cenách a žalobce odpovědnosti zprostit. V žalobě k těmto okolnostem sám uvádí toliko, že řidič splňuje zákonné požadavky na práci řidiče, je osobou bezúhonnou a spolehlivou, úspěšně složil zkoušku z místopisu a právních předpisů týkajících se výkonu taxislužby, vozidlo bylo řádně vybaveno a označeno jako vozidlo taxi. Soud neshledal uvedené argumenty žalobce za okolnosti, které by mohly být považovány za liberační důvody. Skutečnost, že žalobce splňuje zákonné požadavky na práci řidiče, je osobou bezúhonnou a spolehlivou, úspěšně složil zkoušku z místopisu a právních předpisů týkajících se výkonu taxislužby, jsou de facto podmínky, bez jejichž splnění by řidič

předmětného vozidla taxi nemohl svou profesi vůbec vykonávat a skutečnost, že vozidlo bylo řádně vybaveno a označeno jako vozidlo taxi nesvědčí o ničem jiném než o tom, že dopravce se nedopustil porušení ust. § 21 odst. 3 písm. c) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů.

Soud proto uzavírá, že za neexistence liberačních důvodů v daném případě je žalobce jako dopravce odpovědný za předmětný delikt podle cenového předpisu. Již není třeba zkoumat otázku zavinění žalobce, neboť je odpovědný za jednání osoby, která jeho jménem provádí přepravu a požaduje zaplacení ceny převyšující limity cenových předpisů.

Rovněž druhý žalobní bod je tedy nedůvodný.

Ve třetím žalobním bodu žalobce uvádí, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, jelikož prvostupňový orgán svévolně změnil výrok svých rozhodnutí. Soud s touto námitkou nesouhlasí. Naopak se ztotožňuje s žalovaným, který prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 3. 2014 v odvolacím řízení zrušil v celém rozsahu. Z uvedeného důvodu je proto třeba na něj nahlížet jako na právně neúčinné. Je tedy irelevantní, že rozhodnutí magistrátu ze dne 28. 5. 2014, č. j. MHMP 719099/2014, sp. zn. S-MHMP1198349/2013 ODA-TAX ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, č. j. MHMP 829413/2014, které bylo napadeným rozhodnutím následně potvrzeno, obsahuje pozměněný, upřesňující výrok. Prvostupňový orgán rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 vydal za situace, kdy žádné jiné rozhodnutí z právního pohledu neexistovalo, a proto tento výrok nemohl být ani s jiným výrokem v rozporu.

Soud dospěl k závěru, že výroková část napadeného rozhodnutí je dostatečně určitou, netrpí nesrozumitelností. Námitka, že výrok neobsahuje údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, proto je neurčitý, zaměnitelný, není důvodná. Pro identifikaci skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, postačí uvedení údajů, které jsou obsaženy ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tj. čas, trasa, místo nástupu a výstupu, označení automobilu, jméno řidiče, částka, kterou řidič požadoval. Je zcela nerozhodné a pro označení skutku nadbytečné, aby do výroku byla uváděna jména cestujících, popř. údaj, zda jsou pracovníky magistrátu. V daném čase, na dané trase totiž jmenovaný řidič nemohl poskytnout taxislužbu jiným osobám než figurantům tak, aby bylo možno předpokládat zaměnitelnost s jiným skutkovým stavem.

I třetí žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.

Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce nedostatečné odůvodnění výše pokuty, kterou považuje za příliš přísnou. Blíže žalobce uvádí, že se správní orgány nedostatečně zabývaly majetkovými poměry žalobce a navrhuje, aby soud aplikoval moderační právo ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Soud konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí magistrát výši pokuty odůvodňuje následujícím způsobem: „*Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto především k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, rozsahu majetkového prospěchu a poškození kupujících [...]*.“ Správní orgán dále dodává, že účtováním částky převyšující maximální cenu žalobce „*zcela zásadním způsobem*

porušil zákon o cenách v návaznosti na nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby, které při své podnikatelské činnosti nerespektuje.“ Správní orgán také připomíná, že daný delikt lze „kvalifikovat jako jeden z nejzávažnějších deliktů podle zákona o cenách, u kterých zákon o cenách stanovuje nejvyšší možnou horní hranici ukládané sankce 1.000.000,- Kč.“

Z odůvodnění je tedy zřejmé, jaké skutečnosti vzal správní orgán v úvahu při stanovení výše pokuty. Je třeba dodat, že i když je odůvodnění stručné a mohlo by být preciznější, obsahuje soudem přezkoumatelnou úvahu, která vedla správní orgán ke stanovení výše pokuty.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách lze za správní delikt spočívající v překročení maximální požadované ceny uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč. V daném případě byla žalobci uložena pokuta 70.000,- Kč, tedy částka pohybující se při dolní hranici sazby.

Dle soudu částka 70.000,- Kč není částkou, která by mohla znemožnit podnikání žalobce anebo ovlivnit jeho majetkové poměry citelným způsobem. Lze konstatovat, že žalobce v rámci správního řízení nespecifikoval svoje majetkové poměry, které by mohly odůvodnit závěr, že pokuta ve výši 70.000,- Kč je příliš vysoká. V žalobě poukazuje na počet svých zaměstnanců a odkazuje na přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2013, ze kterého plyne, že výsledkem hospodaření byla ztráta ve výši - 32.275,- Kč. Ztrátový výsledek hospodaření sám o sobě neodůvodňuje nutnost snížit či odpustit pokutu. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014, „účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání.“. Pokud jde o počet a složení zaměstnanců, soud na této skutečnosti neshledává nic zásadního, co by mělo ovlivnit úvahy o výši pokuty, nadto ani sám žalobce blíže nerozvádí, jak spolu počet zaměstnanců a výše pokuty mohou souviset.

Jelikož žalobce navrhl v žalobě, aby soud výši uložené pokuty za správní delikt snížil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.12.2013, sp.zn. 2 As 130/2012-20, „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v

rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).“

Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“*

Žalobce k doložení svých majetkových poměrů pro své tvrzení, že výše uložené pokuty je z tohoto pohledu zjevně nepřiměřená, předložil soudu přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2013, z něhož plyne záporný výsledek hospodaření. Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 70.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách. Pokuta byla uložena při dolní hranici sazby.

Za této situace dospěl soud k závěru, že předmětná pokuta není v takové výši, aby byla způsobilá sama o sobě přivodit platební neschopnost žalobce. Předmětná pokuta nemůže být tím určujícím důvodem, pro který by se společnost dostala do platební neschopnosti nebo společnost byla nucena ukončit podnikatelskou činnost. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, které jsou adekvátně využitelné právě pro odvrácení akutní, ale i dlouhodobě nepříznivé ekonomické situace žalobce, v níž se nachází. Využití možnosti splátkového kalendáře je nepochybně způsobilé zmírnit citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, soud uvádí, že výše pokuty byla řádně odůvodněna, nejedná se o pokutu nepřiměřenou a není na místě snížit uloženou pokutu.

S ohledem na výše uvedené je proto i čtvrtý žalobní bod nedůvodný.

Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, který žádal náhradu nákladů řízení. Soud tomuto návrhu nevyhověl s poukazem na skutečnost, že vynaložené náklady žalovanému nevznikly nad rámec jeho běžných činností, když dle soudu je žalovaný správní orgán povinen jím vydané rozhodnutí náležitě obhájit i před soudem. Uvedený právní názor je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs

11/2014-47. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. června 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.